

СЛАВУТИЧ — МІСТО МОЄЇ ДОЛІ

Напередодні свого 55-річчя міський голова викроїв зі свого більш ніж щільного графіка 20 хвилин і дав кореспонденту "ТС" коротке інтерв'ю

— Володимире Петровичу, які, на ваш погляд, ваші головні досягнення у житті?

— Я думаю, що найголовніше для мене досягнення — це моя сім'я. Це моя дружина, Віра Федосівна, з якою ми пройшли весь цей шлях. Це мої діти — доросленькі. Сьогодні я гордий за них. За сина, Сашка, йому 26 років, працює в Чорнобильському центрі. За доньку, Анастасію, яка навчається в 3-й школі. Я ними горджуся. Це найголовніше моє завоювання. А все останнє, якщо говорити про професійну діяльність, то це те, що мені вдалося зробити на початку своєї трудової кар'єри. І сьогодні мої автостради, у будівництві яких я брав участь, є конкурентними. І, звісно, що це — місто Славутич, місто моєї долі. Я працював на нього, я жив у ньому і для нього, я все робив можливе і неможливе... Це справжнє місто моєї долі...

— Володимире Петровичу, ви — і мер, і політичний діяч, і сім'янин... Поділіться, будь ласка, з нашими читачами таємницею, як вам удається знаходити для всього час?

— Все життя — боротьба. Це той випадок, коли кількість переходить в якість. Так поталанило в житті — весь час у процесі отримання нових знань, і весь час цей процес відбувається. Якщо проаналізувати, починаючи зі школи, а це Київська СШ № 58, то усюди активна позиція: участь в олімпіадах, виробничих навчаннях... Ми тоді працювали і вчилися на радіозаводі, їздили в Ленінград. Потім інститут, робота в студентському проектно-конструкторському бюро. Я закінчував інститут і вже був інженером. Потім Вища партійна школа. Це унікальна освіта! Це була дуже сильна система підготовки кадрів. Потім Міжнародна школа бізнесу, рік навчання і стажування в Західній Німеччині на кращих підприємствах, це 92-й рік. Я приїхав додому зовсім іншою людиною! До цього був унікальний досвід і дуже багато новітніх технологій в будівництві. У мене 4 винаходи є, вони актуальні й сьогодні. До того ж займався теорією управління, закінчував факультет вищого рівня керівництва, спеціальні курси були підготовки для вищого рівня керівництва. Мені тоді ще не було 30 років, а я вже був у цій системі... Потім цікава робота в Славутичі, проблеми пов'язані із закриттям станції, із розвитком місцевого самоврядування і створенням політичної системи. Я до цього був готовий, але весь час отримував нові знання, і наступив той час, коли сума знань, їх кількість, перетворюється в якість. Тому сьогодні це для мене вже як певне задоволення. І тут не можна сказати, що треба спеціально шукати для цього час. Це все можна писати вночі, і в машині, і в літаку, і це просто вже такий приємний процес життя. Але все-таки тягар, який на мені сьогодні з урахуванням уп-

равління містом, яке держава покинула напризволяще. Але ми втримались, тримаємось, і це багатом, до речі, діє на нерви. Вони не можуть зрозуміти, як за ці роки можна було зробити в Славутичі те, що зроблено, і як його, взагалі, можна тримати?! Це навіть в теорії взагалі не можливо! Але вдається з допомогою Господа Бога і прекрасної команди однодумців, причому, в моєму понятті, "команда" — це не тільки ті, хто поряд, не тільки ті, хто працює у виконкомі, в освіті, в бюджетних організаціях, а це й представники територіальної громади, це громадська рада, це

міський головою, не повинно цього бути. Максимум два терміни. Причому у верхніх ешелонах влади це чітко — два терміни. А в цей період часу, взагалі, років на 20 треба було б зробити один термін... На рівні територіальної громади, в принципі, не можна робити обмеження, але все ж таки це — максимум два терміни... В мене кожний термін — це початок нового життя, нового Славутича. І тому Славутич сьогодні такий. Я прийняв місто із ліщаною ямою, кинуте усіма республіканцями... А сьогодні Славутич конкурентний. Період нового терміну міським головою — це

не зміг би знову взяти на себе сміливість пройти цей шлях, тому що це дуже тяжко, це тільки знають я і моя сім'я, як це тяжко. Тому я не взяв би на себе сміливість це раз повторити цей шлях, тому що це не просто... Наприкінці ще одну деталь хотів би сказати, яка мене хвилює, хвилює мою душу. Мені сьогодні взагалі соромно те, що я належу до влади, мені соромно за всі ті процеси, які сьогодні йдуть, які сьогодні штучно створені... За штучно створене відношення до влади. Хоча багато представників влади і зробили все те, щоб сьогодні була підірвана довіра до влади будь-якого рівня. Я скажу, це соціально-політична трагедія, але це факт. Хоча в багатьох випадках це просто незаслужено і це штучно. Це все відбулось через те, що в нас недосконала політична система, вона є надцентралізованою. І сьогодні вона такою залишається, і тому створює умови для того, щоб повторювалось те, що ми з вами чуємо і бачимо... Тому треба це зупинити. На превеликий жаль, сьогодні не вистачає політичної волі тим, від кого це залежить. А треба змінити систему для того, щоб ніколи не було підстав для перетворення влади на те, що вона являє собою сьогодні. Ось така моя думка...

— Плани на майбутнє?

— Плани... Я сьогодні вже на тому певному віковому рівні, де можна оглянутися назад. Але цей вік дає абсолютні можливості ще впевнено і переконливо дивитися вперед. Тому плани амбіційні, у тому числі це й велика політика і вибори 2006 року, активна позиція. Це — робити все для того, щоб боротися за демократизацію України, за те, щоб Україна стала демократичною державою. На превеликий жаль, вона сьогодні стає ще більш надцентралізованою, і, на жаль, у суспільстві ще немає розуміння, що сьогодні треба використати цей момент — вирватися з бермудського трикутника влади і захистити демократію. Побудувати справжню демократію в Україні — це головна перепуска нашої української державності в майбутнє. І я хочу зробити в цьому свій внесок. Для мене це теж мета життя.

— Ваше хобі?

— Моє хобі — це життя. Я різностороння людина, і в мене багато цікавого є в житті. Але, перш за все, сьогодні моє головне хобі — це сім'я, це спілкування з моїми дітками, це перебування в їх колі. Ось це для мене найголовніше хобі... А ще я люблю грати в шахи, це можна побігати у футбол, можна пропустити не одну сотню метрів. Я почуваюся у формі. Мені подобається бути з природою. Можу грати в боулінг, можу ходити на лижах. Все те, на що є якийсь час, якщо є можливість, для мене цікаво. Але найголовніше — просто жити цікаво. Звісно, коли є досягнення, коли є певні результати в усьому, то від того й отримуєш ту енергію, яка тобі дає можливість рухатися далі... Дякую за увагу.

Володимир ЛИСЕНКО

З дось "ТС": Володимир Петрович Удовиченко народився 30 квітня 1950 р. у с. Білогородці під Києвом.

У 1972 р. закінчив Київський автодорожній інститут. З 1972 по 1975 р. майстер-викороб Жуляньського дорожньо-будівельного управління № 41 тресту "Київшляхбуд-1". 1975 — 1976 рр.: молодший науковий співробітник НДІ Держбуду УРСР. 1976 — 1984 рр.: інженер виробничо-технічного відділу, головний інженер, начальник дорожньо-будівельного управління № 41 тресту "Київшляхбуд-1" Міншляхбуду УРСР, головний інженер тресту. З 1984 по 1987 р. — на партійній роботі. 1987 р.: заступник голови оргкомітету Київського облвиконкому, перший заступник голови виконкому Славутицької міськради.

1988 — 1990 рр.: Чорнобильська АЕС, партійна робота. У

1989 р. закінчив Вищу партійну школу. У 1991 р. — Міжнародну школу бізнесу. Повний кавалер ордена "За заслуги". Мер Славутича з 1990 р.

громадські організації й об'єднання, це команда Славутича, команда територіальної громади в самому широкому розумінні цього слова. І тільки завдяки цьому ми переживемо всі стресові ситуації...

— Така важка і складна посада... Був такий момент у житті, коли хотілося плюнути на все, послати до чорта?

— Так, було, ви абсолютно праві. Але, розумієте, якби я зупинився хоча б на один день за оці 15 років мером, то... Це було б жахливо, це було б просто жахливо... Ну, по-перше, я впевнений, що не можна бути стільки

новий Славутич, це нова справа. Саме це, мабуть, і дало можливість оці 15 років на одному диханні пройти і не підвести славутичан. Звісно, що сьогодні можна чути різні докори... Але хай Господь Бог дасть їм оцінку, цим докорам... 15 років я служив Славутичу, 15 років у самих тяжких ситуаціях завжди був я із Славутичем... Непросто це було робити. Я вдячний долі, Господу Богу і славутичанам за те, що нам вдалося цей період спільно прожити. Зараз модно казати: "Якщо б мені дала доля повернутися, я б знову достойно пройшов цей шлях..." А я вам скажу: боюсь, я